

κοιλώματος ἐκεῖ χωνοειδοῦς ἐξέρχεται ἀνθρακικὸν ἀέριον καὶ πληροὶ αὐτὸ ὅταν δὲν πνέη ἄνεμος· ἐνίοτε δὲ τὸ κοιλώμα πληροῦται καὶ μέχρι σχεδὸν τοῦ στομίου. Οἱ μύρμηκες, οἱ ἀναζητοῦντες τὴν τροφήν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ τὰ περιεπτάμενα ἔντομα θνήσκουσι προσβαλλόμενα ὑπὸ τῶν δηλητηριωδῶν ἀναθυμιάσεων, τὰ δὲ πτώματα αὐτῶν καλύπτουσι τὸ κοιλώμα. Τὰ πτηνὰ βλέποντα τὰ ἔντομα καὶ προσελκόμενα ὑπὸ τῆς ἀπατηλῆς ἐκεῖνης τροφῆς, τῆς ἐτοίμου ἐκεῖ κατακειμένης, καταπίπτουσι εἰς τὸ θανατηφόρον ἐκείνο βάραθρον. Ἐάν δὲ τὰ παρακειμένα δάση δὲν ὠκοῦντο ὑπὸ πολυαριθμῶν ὑλοτόμων, οἵτινες γνωρίζουσι καλῶς νὰ ὠφελῶνται ἐκ τῆς παγίδος ἐκεῖνης τῆς φύσεως, πιθανὸν ἦτι εἰς τὸ βάραθρον ἐκείνο θὰ εὕρισκον τέρμα βίου ἀλώπεκες, ἰκτίδες καὶ ἄλλα ζῶα. Θὰ εἶχον δὲ τότε θέαμα προσόμοιον τῷ περιγραφομένῳ ὑπὸ τῶν περιηγητῶν, οἵτινες ἐπεσκέφθησαν τὴν νῆσον Ἰάβαν. Ἐν ταύτῃ ὑπάρχει κοιλάς καλουμένη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, εἰς οὗς ἐμποιεῖ τρόμον, θανατηφόρος κοιλάς, διότι ἐξ αὐτῆς φερύσῃ πανταχοῦ ῥήγματα ἠφαιστειώδους γενέσεως, ἐξέρχονται χεῖμαρροι ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ πᾶν ζῶον ὄν, ὅπερ εἰσέρχεται εἰς αὐτήν, ἀποθνήσκει· διὸ σκελετοὶ τίγρεων, σκυῶν καὶ ἄλλων ζῶων κεῖνται φύρδην μίγδην ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκεῖνης ὀστοθήκης, ἀναμῆξ μετὰ τῶν σκελετῶν τῶν ὀρνέων, πρὸ πολλῶν αἰῶνων ἐνταῦθα συνωστιζόμενοι.

Ἄλλ' αἱ φυσικαὶ αὗται πηγαὶ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, δὲν διαχέουσι μόναι εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν μεγάλας ποσότητας τοῦ ἀερίου τούτου, ἀλλὰ καὶ ἕτερα αἴτια. Οὕτως ἡ καύσις ὕλων τῶν ἀνθρακούχων οὐσιῶν, ἃς μεταχειρίζομεθα πρὸς θέρμανσιν καὶ φωτισμόν, οἶαι τὰ ξύλα, τὰ ἔλαια, τὸ κηρίον, τὸ φωταέριον. Τοῦτο δὲ ὡσαύτως καταδεικνύεται ἐάν καύσωμεν ἐπὶ τινος σιγμᾶς μίαν τῶν οὐσιῶν τούτων ἐντὸς φιάλης εἶτα δὲ ἐγχύσωμεν τιτάνιον ὕδωρ· πάραυτα θὰ ἴδωμεν ὅτι τὸ ὕδωρ θολοῦται.

Ὁ ἀήρ, ἐν ἐκπνεόμεν ἐκ τοῦ στήθους ἡμῶν ἀναπνέοντες, περιέχει ὡσαύτως ἀνθρακικὸν δέξυ. Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐάν διὰ σωλῆνος ἐμφυσήσωμεν ἀέρα ἐκ τῶν πνευμόνων εἰς τιτάνιον ὕδωρ. Ὑπολογίσθη ὅτι εἰς ἄνθρωπος παράγει καθ' ἑκάστην ἕν περίπου χιλιόγραμμον (312 δράμ.) ἢ ἡμισυ μέτρον κυβικὸν ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Ὁ ἵππος, ὁ βοῦς παράγουσι δεκαπλασίαν ποσότητα.

Ὅντως δὲ ἄξιον θαυμασμοῦ! Τὸ ἀέριον τούτο, οὐτινος ἡ παραγωγή εἶναι δεῖγμα ζωῆς, σχηματίζεται ὡσαύτως ἀφθόως διὰ τῆς σήψεως, ἣτις ἔπεται μετὰ θάνατον. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου τούτου.

Τὸ σῶμα τῶν ζῶων συνίσταται ἀπὸ διάφορα συστατικά μετὰ τῶν ὁποίων πρωτεύει ὁ ἀνθραξ. Ὅστε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι μέγα μέ-

ρος αὐτοῦ συνίσταται ἐξ ἀνθρακος καιομένου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, τῶν τροφῶν ἀναπληρουσῶν ἀδιακόπως τὴν ἐκ τῆς καύσεως ταύτης φθοράν. Ὅταν ὁμοίως ἡ ἔστια αὕτη σβεσθῇ, τὸ σῶμα, γενόμενον μάζα ψυχρὰ καὶ ἀκίνητος, ὑφίσταται διὰ τοῦ ἀέρος βραδείαν καυσίν καὶ ὁ περιεχόμενος ἀνθραξ μεταβαίνει εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ὑπὸ τὴν μορφήν ἀνθρακικοῦ ὀξέος ὡς καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἐχρησίμευε πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς. Τὰ αὐτὰ φαινόμενα παρατηροῦνται ἐν τῇ ἀποσυνθέσει τῶν φυτικῶν οὐσιῶν, τῶν ἀποτελουσῶν ἐν τῶν στοιχείων τῆς κόπρου. Ἐκ τούτων λοιπὸν κατανοοῦμεν τὴν μεγάλην ποσότητα τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τὴν διαχεομένην εἰς τὸν ἀέρα ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν πηγῶν. Ὁ Κ. Βουσιγιώλ ὑπελόγησεν ὅτι μόνη ἡ πόλις τῶν Παρισίων παράγει 6 ἑκατομύρια χιλιόγραμμων ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐν διαστήματι 24 ὥρων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμπεραίνομεν ὅτι ὁ περιβάλλον ἡμᾶς ἀήρ ἀνγκυαίως περιέχει πισότητα ἀνάλογον ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐν τοῖς συστατικοῖς αὐτοῦ. Τὸ τιτάνιον ὕδωρ καὶ αὐτῆς χρησιμεύει πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης, διότι ἐάν ὕδωρ τοιοῦτον μείνη ἐκτεθειμένον ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ὑπαιθρον σχηματίζει ἡρέμα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ στρώμα λεπτότατον ἐξ ἀνθρακικοῦ τιτάνου. Ἡ παρατήρησις αὕτη, ὀφειλουμένη εἰς τὸν Βλάκ, ἐπαναληφθεῖσα εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, κατέδειξε τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα.

Τὸ ἀνθρακικὸν δέξυ, τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρῃ περιεχόμενον, ἔχει ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς ἀσθέστου τοιαύτην σπουδαιότητα ὥστε ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῇ ἀκριβῶς ἡ ἐν τῷ ἀέρι ὑπαρξίς του. Διὰ τοῦτο δ' ἐμπηύναμεν τὸν λόγον εἰς λεπτομερείας, ὅπως εὐληπτῶς καταδείξωμεν τὰ αἴτια τὰ παραγωγικὰ τοῦ ἀερίου τούτου, τοῦ ὁποῦ ἡ σπουδὴ συνδέεται ἀναποσπάτως πρὸς τὴν τῶν τιτανούχων ὕλων.

*Ἐπιτομὴ συνέλεια.

E. Paul Bérard.

ΕΙΣ ΡΩΣΣΟΣ ΜΥΘΟΓΡΑΦΟΣ

Ὁ Ἰβάν Ἀνδρόγεβιτς Κρυλώφ φέρει τὸ ἐπιφύνημον τοῦ ῥώσσου Λαφονταίνου. Οἱ μῦθοι αὐτοῦ θεωροῦνται ὁ ἐθνικὸς τῆς Ῥωσσίας πλοῦτος καὶ ἡ συγκεκριαλαίωσις τῆς δημώδους σοφίας αὐτῆς· θίγουσιν ἀμέσως τὰ πραγματικὰ καὶ ἐνεστώτα γεγονότα, διαφωτίζουν τὰ τῆς ἡμέρας ζητήματα, καὶ αὐτὰ τὰ κοινωνικὰ ἢ πολιτικὰ· καὶ αὐτὸς ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ εὐρίσκει ἐν αὐτοῖς πολὺ τιμὸν διδασκαλίαν. Ὁ ποιητὴς εἶναι ἀντάξιός τοῦ φιλοσόφου· τὸ ὕφος αὐτοῦ, πλήρες ζωηροτάτων εἰκόνων, φαίνεται ἐμψυχοῦν τὰ ἀντικείμενα καὶ δίδον φωνὴν εἰς τὰ ἄψυχα. Ἡ φύσις ὑπὸ πάσας αὐτῆς τὰς ἐπόψεις θαυμασίως ἐξικονίζεται. Ὁ διάλογος πλήρης ζωῆς, διαζωγραφεὶ τὰς μυχατάτας τῆς ψυχῆς κινήσεις καὶ ἀντανανκλᾶ πά-

σας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ πάθους. Τὸ γόητρον τοῦ ὕφους νέαν προστίθῃσιν ἀξίαν εἰς τοὺς μύθους αὐτοῦ. Ὁ Κρυλῶφ τέλος εἶναι ἡ φιλολογικὴ ἐνδάρκωσις τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος τῆς Ῥωσσίας.

Οὕτω κρίνει ῥώσσοις κριτικὸς περὶ τοῦ μεγάλου μυθογράφου τῆς Ῥωσσίας. Ἐὰν δὲ δὲν ἦτο ὑπερβολικὴ ἡ κρίσις αὕτη, ὁ Κρυλῶφ θὰ ἦτο ἀντάξιος τοῦ ἐπωνύμου ῥώσσοις Λαφονταῖνος, ὑπὸ δὲ τινὰ ἔποψιν θὰ ἦτο καὶ ἀνώτερος αὐτοῦ. Τῶντι ἡ χαρίεσσα τοῦ Λαφονταῖνου σάτυρα δὲν στοχάζεται τοσοῦτο ὑψηλά· προσπαίζει ἐπιχαρίτως τῇ ἐπιφανείᾳ τῶν πραγμάτων, οὐδὲ εἰσδύει εἰς τὰ βάθη τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων. Πολλοὶ ἠθέλησαν νὰ παραστήσωσιν αὐτὸν ὡς φιλόσοφον, ὡς πολιτικὸν, ὡς μεταρρυθμιστήν, ἀλλ' ἡ ἀπόδειξις δὲν ἐγένετο. Ὑπολείπεται ὁ ἀφελὴς καὶ ἀπλοῖκός νοῦς, ὁ μέγας παῖς, ὁ πονηρὸς μυθολόγος, οὗ τὸ μέγα καὶ μόνον μέλημα εἶναι τὸ καλῶς ἀφηγεῖσθαι. Ὁ Κρυλῶφ ἔχει προθέσεις φιλοσοφικωτέρας· οἱ μῦθοι αὐτοῦ στοχάζονται ὑψηλοτέρου καὶ μακροτέρου σκοποῦ· πολλάκις προσεγγίζουσι πρὸς τὴν πολιτικὴν σάτυραν, πλήττουσι τολμηρῶς τὰς κοινωνικὰς καταχρήσεις. Ἄλλ' ἔχουσι τὸ αὐτὸ θέλημα ἀφελοῦς χάριτος, παιδικῆς ἀπλότητος καὶ ῥεμβασμοῦ, ζῶν τοσοῦτο σύντονον, ὕφος τοσοῦτο ἐλεύθερον καὶ ἀνεπιτήδευτον, ἰλαρώτερα χρώματα; Πρὸς ἀπάντησιν δέον τις ν' ἀναγνῶ ἐπισταμένους τοὺς μύθους αὐτοῦ ὅπως ἐνόησεν ποῖοι οἱ δεσμοὶ συγγενείας μεταξὺ τῶν δύο περικλειῶν μυθογράφων καὶ κατὰ τί διαφέρουσιν.

Εἰς τοὺς μύθους τοῦ Κρυλῶφ μεγάλην ἰδίαν διδίδει ἀξίαν ἡ πιστὴ ἀπεικόνισις τῶν ἐθνικῶν ἠθῶν, τὸ βαθέως διορατικὸν καὶ παρατηρητικὸν πνεῦμα, ὁ κοινωνικὸς σκοπὸς καὶ ἡ πρόθεσις τοῦ ἀποκαλύψαι τὰς ἀδικίας καὶ καταχρήσεις.

Γενναθεὶς τῷ 1768 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1844, ὁ Κρυλῶφ ἐκπροσωπεῖ τὴν μεταβατικὴν ἐκείνην ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἀρχαία ἀσιατικὴ καὶ ταρταρικὴ Ῥωσσία μεταμορφουμένη βαθμιαίως εἰσέρχεται μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν χορείαν τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Τὰ ὄπλα τοῦ μύθου καὶ τῆς σατύρας ἐντείνει κατὰ τῶν ἀντιδράσεων τῆς ἀρχαίας κοινωνίας. Δημοσιεύει ἐπιθεώρησιν ἐπιγραφομένην «Ὁ Ἀγγελιαφόρος τῶν Πνευμάτων», εἰδὸς τι νεκρικῶν διαλόγων. Ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει ταύτῃ ἀνακαλεῖ ἐκ τῶν τάφων περιδρόζους νεκροὺς, οἵτινες μένοντες ὀλίγας ὥρας ἐπὶ τῆς γῆς λέγουσιν ἀληθείας. Δύο ἔτη μετὰ ταῦτα θαρῆσας ἐντείνει τὰ τόξα τῆς σατύρας ἄνευ ἀλληγορικῶν ἐν τῷ Θεατῷ, ἀλλ' ἡ ἀστυνομία καὶ λογοκρισία ἐμποδίζουσιν αὐτὸν μετ' ὀλίγον. Ποιεῖται τότε οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς δραματικὰ δοκίμια, ἀλλ' ἀναγνοὺς τὸν Λαφονταῖνον ἀνευρίσκει τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ κλίσιν. Ὁ μῦθος φαίνεται αὐτῷ ὡς ὁ ἀρτίστος κύκλος, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς δύναται νὰ

προσβάλλῃ τὰς καταχρήσεις ἐμμέσως καὶ ἀκινδύως. Ἐκτοτε διαγράφεται τὸ φιλολογικὸν αὐτοῦ εἶδος καὶ ἐπιδίδεται ὅλως εἰς τὴν μυθογραφίαν. Τὰ πρῶτα αὐτοῦ δοκίμια ἔτυχον εὐμενεστάτης ὑποδοχῆς· μετ' ὀλίγον οἱ μῦθοι αὐτοῦ ὑπὸ πάντων ἀναγινώσκονται, αἱ ἐκδόσεις αὐτῶν πολλαπλασιάζονται καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ὁ Κρυλῶφ ἀποβαίνει ὁ ἐθνικὸς καὶ δημοτικὸς ποιητὴς. Ἡ τόλμη σατυρικῶν τινῶν βελῶν ποιεῖ τὴν λογοκρισίαν· ἀλλ' ὁ τσάρος Νικόλαος, καίπερ οὐδόλως ἀνεκτικὸς καὶ τὰ μάλιστα ζηλωτὴς τῶν προνομίων τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐξουσίας, περιπτύσσεται τὸν ποιητὴν ἀνακράζων· «Γράφε πάντοτε, γηραῖέ μου φίλε, γράφε πάντοτε». Ἄλλως δὲ καὶ τὰ παρατολήματα ταῦτα οὐδὲν ἔχουσι τὸ πικρὸν καὶ δριμύ· μάλλον ἀποδεικνύουσι τὸν ἔρωτα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς προόδου ἢ τὸ μῖσος τῶν καταχρήσεων. Ὁ σατυρικὸς δὲν ψέγει τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὰ πράγματα· στρέφει τὰ ὄμματα εἰς τὸ μέλλον, οὐδαμῶς ἐξυβρίζων τὸ παρελθόν. Ἐν τῇ συνετῇ καὶ δικαίᾳ αὐτοῦ μετριοπαθείᾳ φαίνεται ἐπικαλούμενος τὰ φῶτα καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ αὐτῆς τῆς ἀριστοκρατίας, ἧς τὰ προνόμια προσβάλλει. Ἀποτείνεται εἰς τοὺς ζῶντας ἐκ καταχρήσεων καὶ οἰνοὶ ἐπερωτᾷ αὐτοὺς ἐὰν δὲν κρίνωσι καλὸν νὰ καταστραφῶσι τὰ παράσιτα ἐκείνα ὄντα· ἐπαγωγὸς καὶ ἐπιτηδεῖα στρατηγικὴ ἥτις λαμβάνει ἐπικούρους αὐτοὺς ἐκείνους, ὧν ὑποσκάπτει τοὺς πύργους. Προσέχετε, λέγει τρόπον τινὰ αὐτοῖς, θὰ ταφῆτε ὑπὸ τὰ ἐρείπια, διότι πάντα ταῦτα καταρρέουσι. Πρὸς πλείονα ἀσφάλειαν καταρρίψωμεν ταῦτα ἁμῶν.

Ὁ Κρυλῶφ ἄρα μεταρρυθμιστὴς ἐστίν, οἷος οὐδέποτε ἐσκέψατο γενέσθαι ὁ Λαφονταῖνος. Οὐδέποτε λησμονεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν κοινωνίαν, ὡς ὁ Λαφονταῖνος, ὅστις πολλάκις δυσκολεύεται διηγηθεὶς τὸν μῦθον αὐτοῦ νὰ ἐξαγάγῃ τὸ φυσικὸν ὄρισμα. Δὲν ἀρέσκειται, ὡς ἐκεῖνος, εἰς τὸν ἀπλοῦν μῦθον, ἀλλ' ὁ μῦθος αὐτοῦ εἶναι πάντοτε ἀλληγορία. Ἦττον ἀφελὴς καὶ παιδικός, δὲν ἀρέσκειται νὰ παράγῃ εἰς μέσον τὰ ζῶα μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν χαρακτήρος καὶ τῶν ἔξεων, ἀλλὰ προσωποποιεῖ συνηθέστερον τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως, ὡς τὴν χιόνα καὶ τὸν ἄνεμον, ἢ τὰ οἰκιακὰ σκεῦη, τὴν ψήκτραν καὶ τὰς βελόνας, τὰ παιδικὰ ἀθύρματα, τὴν πλαγγόνα, τὸ νευρόσπαστον καὶ τὸν μολύβδινον στρατιώτην· παράγει ἐξ αὐτῶν ἔμφυχα ὄντα, τὰ ὁποῖα τίθησιν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πρὸ πάντων μετὰ τοῦ παιδός· συνηθέστερον δὲ τίθησι τὸν ἄνθρωπον ἀπέναντι ἄλλων ἀνθρώπων, ὡς ὁ Λαφονταῖνος ἐν τῷ μύθῳ Σκυτεὺς καὶ οἰκογολόγος. Οὕτως ὁ ῥώσσοις μῦθος πλησιάζει μάλλον πρὸς τοὺς ἀρχαίους γαλλικοὺς μύθους. Ἐν τῷ μύθῳ ἐπὶ παραδείγματι ὁ Συγγραφεὺς καὶ ὁ κλέπτης, εἰς ληστής

καὶ εἰς διάσημος συγγραφεὺς φθάνουσιν εἰς τὴν κόλασιν, ἀμρότεροι δὲ καταδικάζονται, ὁ μὲν ὡς καταχραστὴς τὴν ἰσχύν τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, ὁ δὲ τὴν τοῦ καλάμου του· ὁ συγγραφεὺς νομίζει ὅτι αὐτὸς ἐκ τῶν δύο εἶναι ὁ καλλίτερος κλέπτῃς, ἀλλ' αἱ Ἑρρινῆες, ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν ὁποίων ἀνορθοῦνται ὄφεις, κρᾶζουσιν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ· «Διὰ τὸν ἄλλον πυρὰ φαινή καὶ ἔψοσις ταχεῖα, διὰ σὲ δὲ βραδεῖα καὶ ἀτελεύτητος τιμωρία! Ὁ ἄλλος μόνον ἐπὶ ζωῆς του ἔβλαψεν, ἐνῶ σὺ ἐνέχυσες ἐν τοῖς συγγράμμασί σου λεπτόν καὶ διαρκές δηλητήριον! Σὺ διέφθειρας δλόκληρον κράτος καὶ σὺν τῇ μελλούσῃ γενεᾷ καὶ τὰς μελλούσας!»

Μετὰ τὸ πρὸς τοὺς συγγραφεῖς διδόμενον μάθημα ἔρχεται ὁ Κρυλῶφ εἰς τοὺς ῥώσους ἀνθυπάτους τοὺς διοικούντας τὰ ἀπώτατα μέρη τῆς ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας. «Ἄνω ὁ Θεός, μακρὰν δὲ ὁ τσάρος», λέγει ῥωσικῆ παροιμία, ὁ δὲ Κρυλῶφ καὶ πάλιν μεταφέρει ἡμᾶς εἰς τὴν κόλασιν. Ἀφικνεῖται ἐκεῖ εἰς σατραπῆς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας. «Τί ἔκαμες εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον; τὸν ἐρωτᾷ». «Φεῦ! ἀποκρίνεται ὁ σατραπῆς, κακὴ ἦτο ἡ ὑγεία μου καὶ δὲν ἐδυνήθην ν' ἀσχοληθῶ περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς ἐπαρχίας μου». Εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτῆν οἱ κριταὶ πέμπουσιν αὐτὸν εὐθὺς εἰς τὸν παράδεισον. Βλέπει τις τὴν ἔννοιαν τῆς σαφοῦς ταύτης ἀλληγορίας. Ὁ Κρυλῶφ πολλαχοῦ ἄλλοθι ἐπολέμησε τὴν προσωπικὴν ἐξουσίαν, ἀλλαχοῦ δὲ ἐπιπίπτει κατὰ τῶν καταχρήσεων τῆς δικαστικῆς ὀργανώσεως, καὶ ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλώπεκος ἐναγούσης ποτάμιον λάβρακα, ὅστις εἶναι ὁ προμηθευτὴς αὐτῆ ἰχθύου, καὶ καταδικάζουσι αὐτὸν νὰ βιβθῆ εἰς τὸ ὕδωρ, διότι ἔκατος τιμωρία ἀπαιτεῖται κατὰ τοῦ ληστοῦ τούτου, δεικνύει ἡμῖν τὸν εἰς τὴν διαφθορὰν ἐπιδεκτικὸν δικαστὴν ἀλλαχοῦ παρουσιάζει ἡμῖν εὐγενεῖς, νομίζοντας ὅτι ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν ἀπαλλάσσονται τοῦ εἶναι ὠφελιμοὶ ἄνθρωποι.

Κατὰ τὸ μέγα τῆς ἐν Ῥωσίᾳ δουλείας ζήτημα ὁ Κρυλῶφ ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλάνθρωπίας, τοῦτο δὲ ἀπῆτει θάρρος, γενόμενον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου. Ἐνταῦθα παρουσιάζει ἡμῖν ἀηδόνες, ἀλλ' αἰχμαλώτους ἐν κλωβῷ ἄδουσιν τὰ δύσμοιρα ταῦτα πτηνὰ, ἐλπίζοντα νὰ κάμψωσι τὸν δεσμοφύλακα αὐτῶν ἀλλὰ φεῦ! ὅσον ἄδουσιν ταῦτα, τοσοῦτο ἐκεῖνος ἤδεται ἐκ τῶν ἄσμάτων αὐτῶν, ἥμιστα δὲ σκέπτεται ν' ἀπολύσῃ αὐτά. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ λαὸς ἐργάζεται, ὡσπερ ἄδουσιν αἱ ἀηδόνες· ἀλλ' ὅσον περισσότερο ἐργάζεται, τοσοῦτον ὀλιγώτερον οἱ ἐκ τῆς ἐργασίας του ὠφελοῦμενοι θὰ θελήσωσι νὰ στερηθῶσιν οὐδὲ δρέπουσι καρπούς. Ἀλλαχοῦ παριστάνει φύλλα μεγάλης δρυὸς, ὑ-

περήφανα ἐπὶ τῷ ὅτι ἀποτελοῦσι τῆς κοιλάδος τὸν κόσμον, συναγείροντα τοὺς ποιμένας ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῶν καὶ τὰς θωπείας τοῦ ζεφύρου δεχόμενα. Φωνὴ ἀκούεται κάτωθεν· «Καὶ ἡμεῖς; Μήτοι τέλειον λησμονοῦσιν ἡμᾶς;» Τὴν φωνὴν ταύτην βάλλουσιν αἱ ῥίζαι, αἱ τὸν χυμὸν καὶ τὴν ζωὴν παρέχουσαι· ἀλλ' ἐπειδὴ σκοτεινὸν αὐτῶν τὸ ἔργον, οὐδεὶς προσέχει εἰς τοῦτο. Ἐπεμβαίνει τότε ὁ ποιητὴς καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν συνηγορεῖ· αἶρει εὐγλωττον ὑπὲρ τῶν καταδυναστευομένων διαμαρτύρησιν, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἀκούεται.

Ἴδου τίνων ἕνεκα λόγων πλὴν τῆς ποιητικῆς λαμπηδόνος καὶ τῆς ἀρετῆς τὸ ἔργον τοῦ Κρυλῶφ τοσοῦτον δημῶδες τυγχάνει ἐν Ῥωσίᾳ. Ὁ Κρυλῶφ ἠρμήνευσεν ἐν εἰκόσιν αἰσθηταῖς, ἐκεῖνο ὅπερ συγκεχυμένως ἐταράσσετο ἐν ταῖς καρδίαις πάντων· κατέδειξε τὰς καταχρήσεις καὶ τὰς ἀδικίας γεγηρακυίας κοινωνίας, κατασταλείσας ὑπὸ τῆς ἐναργείας τῶν ἐμμέσων τούτων μαθημάτων.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * * * Κερδίζομεν τὰς συμπαθείας τῶν ἀνθρώπων, λαμβάνοντες αὐτοὺς οὐχὶ ὅποιοι εἶνε πραγματικῶς, ἀλλ' ὅποιοι ἐπιθυμοῦσι νὰ φαίνονται. Θέλει καταστῆ ἐχθρὸς ἡμῶν ὁ ἐννοήσας ὅτι τὸν ἐμαντεύσαμεν.

* * * * * Δυπηρὸν καὶ ἀνόητον τὸ ἐκλαμβάνειν τὰς χιμαίρας ὡς πραγματικότητάς· ἀλλ' εὐτυχῆς καὶ συνετὸν τὸ θεωρεῖν τὰς πραγματικότητας ὡς χιμαίρας.

~ ~ ~ Ὁ «Ῥωσικὸς κόσμος» ἐδημοσίευσεν γαλλιστὶ τὸ ἐξῆς λογοπαίγνιον, ὅπερ καὶ ἡμεῖς γαλλιστὶ καταχωρίζομεν, διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς μεταφράσεως :

«Ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Δολμαβαξῆς ὑπάρχει χρησιμολόγος τις ἡχῶ, ἦν οἱ Σουλτάνοι συμβούλευοντα ἐν στιγμαῖς ὑπερτάτου κινδύνου. Τοῦτο ἐπ' ἐσχάτων ἔπραξε καὶ ὁ Ἀβδούλ Χαμιδ.

— L'Angleterre ! ἀνεβόησεν—Erre ! ἀπακρίνατο ἡ ἡχώ.

— Les Autrichiens !—Chiens !

— La Prusse !—Russe !

— Mes pachas !—Achats !

— Et Suleyman !—Ment !

— Mais j'ai Moukhtar—Tard !

— Qu'ai je pour payer les milliards—Liard !

~ ~ ~ Ἡρώτησάν τινά ποτε, τίς ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν ἀγαλμάτων καὶ τῶν μεγάλων ὑποκειμένων ἐνὸς τόπου· «Ὅσον πλησιάζει τις πρὸς τὰ ἀγάλματα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, τῷ φαίνονται μεγαλήτερα, ὅσον δὲ τις πλησιάζει τοὺς μεγάλους, τῷ φαίνονται μικρότεροι».